

MOJA BAKA U ŠKOLSKOJ KLUPI

„Nekad je djetinjstvo bilo bezbrižnije...”

Moja baka sjedi u sredini

Istražujući temu školovanja u prošlosti, razgovarao sam sa svojom bakom Mirjanom Tomašić koja ima 70 godina i koja je osnovnu školu pohađala u Makarskoj

Bakina škola

I: Bako, koliko je bila velika tvoja osnovna škola, kako se zvala i koliko je bilo učenika u njoj?

B: Škola je bila jako velika, u njoj je bilo oko 300 učenika, a zvala se Osnovna škola Vida Mihaljevića. Danas se ta škola zove Stjepana Ivičevića.

I: Možeš li mi reći u kojem si se gradu školovala i kako je nekad izgledao jedan školski dan?

B: Išla sam u školu u Makarskoj, imam lijepa sjećanja na ta vremena. Školski dan je izgledao slično kao danas. Imali smo

dvije smjene, slične predmete i nekoliko odmora. Školski sat je isto trajao 45 minuta i imali smo obično 5-6 sati, ako se dobro sjećam.

Omiljeni predmeti i školska pravila

Nekadašnja Osnovna škola Vida Mihaljevića, današnja Osnovna škola Stjepana Ivičevića

I: Koji ti je bio omiljeni predmet i jesu li profesori bili strogi?

B: Moj omiljeni predmet bila je kemija, najviše zato jer je profesor bio jako zanimljiv i pokazivao nam razne eksperimente. Neki su profesori bili strogi, kao i danas, ali mi se čini da smo imali više slobodnog vremena i manje zadaća. Čini mi se da je nekad djetinjstvo bilo bezbrižnije.

I: Jeste li dobivali kazne ukoliko biste se ružno ponašali?

B: Ne... nisu nas kažnjavali, ali je u moje vrijeme znalo biti ozbiljnih kazni. Djecu bi znali išibati po dlanovima, ali u mojoj školi toga nije bilo. Najstrože kazne su bili ukori, baš kao i danas.

I: Nama su pričali u školi da su djeca nekada morala za kaznu klečati u kukuruzu? Toga nije bilo kod tebe, nadam se?

B: Ni govora! To su obično nekad bile kazne na selima.

I: Jeste li nosili školske kute ili neku drugu školsku odjeću?

B: Nosili smo plave kute, izgledale su kao neke pregače i školske papuče.

Razgovor vodio: Ivor Č. T., 6. C

Bakin razred

Posebna sjećanja

I: Otkud ti, bako, u Zagrebu, a iz Makarske si?

B: Nakon što sam završila srednju ekonomsku školu u Makarskoj, zaposlila sam se u Zagrebu u hotelu Westin. U Zagrebu sam se zaljubila u tvog djedu, zasnovala s njim obitelj i tu ostala živjeti.

I: Možeš li mi ispričati neko posebno sjećanje iz vremena kada si išla u osnovnu školu?

B: Uh... brojna su sjećanja, ali jedno posebno pamtim. Bio je to veliki potres u Makarskoj 1962. godine, bila sam 6. razred baš kao i ti sada...

I: Bako, je li taj potres bio jak kao ovaj u Zagrebu prije nekoliko mjeseci?

B: Bio je i jači... i moja osnovna škola je bila jako oštećena.